

vedtog dette Forslag, vedtog den det i al dets Beseffenhed, uden at være forpligtet til at give sit Samtykke til videregaaende Forbringere, hvorefter den havde fuld Magt og Myndighed til at sige Nei til saadanne, og jeg indseer derfor ikke, hvorledes det kan være en Fare ved Lovforslaget, at det er saa beseffent. Derimod føler jeg, at ville vi have Udsigt til at sætte Noget igjennem, maae vi begrænse os og gaae saa lavt som muligt, og dette er blevet endnu mere tydeligt ved den Maade, hvorpaa den ærede Minister har stillet sig til Sagen. Han kom med meget forunderlige og beseffentlige Indbendinger. Jeg vil ikke tale om den Forbringelse, han opstillede, at vedkommende Præster skulde have haft en selvstændig Stilling, hvorved man saagodtsom affaar Muligheden af, at Noget kunde faae en Præst at slutte sig om, men den ærede Minister var heller ikke fornøjet med den Betingelse, at Menigheden skulde have en Bedesal. Nei, den maatte have en ordentlig Kirkebygning; men hvem skal afgjøre, hvad der er dette? Skal det være en Bygning med Taarn og Spiir, eller hvor vidt vil man overhovedet gaae i den Henseende? Naar man hører en saadan Udtalelse, en saadan Røst fra Ministerbordet, indeholder dette en særlig Opfordring for Medlemmer til at begrænse sig, at stille deres Forbringere saa lavt som muligt, og det er ogsaa Grunden til, at Lovforslaget er, som det er. Dette skulde snarest være en anbefaling for det, men at det skulde indeholde nogen Fare, gaaer fuldstændigt over min Forstand. Det ærede Medlem gjentog, at Forslaget var overordentlig farligt og var slaaet ind paa en aldeles urigtig Vej ved at ville ordne indenfor Folketirken, hvad der helst maatte være udenfor. Det er ogsaa tilstrækkeligt blevet paavist af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Casé), hvor ubilligt det dog vilde være at opstille en Menighed, der var fuldstændig enig med Folketirken i Tro og Bekjendelse, som et Samfund udenfor Folketirken, og jeg behøver derfor ikke videre at indlade mig paa at imødegaae denne Paastand. — Det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (Zahle) fremsatte ogsaa nogle Bemærkninger, af hvilke han idag allerede har faaet Svar paa den ene fra det

ærede Medlem for Maribo Amts 1ste Valgkreds (Hage) i den af ham oplæste Sætning af et til Rigsdagen indkommet Andragende. Det ærede Medlem kan ikke fatte, hvorfor det er disse Folk og Andre saa magtpaaliggende at komme i Baand og Lænker, og det endog, sagde han, i Sager, som slet ikke angaae vor Stilling herude, men vedkomme ganske andre Forhold. Sagen er imidlertid den, at vel have vi som Christne faaet Borgerstab i Himlen, men som Mænd have vi Borgerstab her paa Jorden, som Danste have vi Borgerstab i Danmark, og naar vi tillige have Følelsen af, at danste Folk bør bære fredeligt og eendragtigt sammen, samt naar vi have Kjærlighed til det danste Folk, ville vi nødtigt rive os løs derfra, selv om vi maastee ikke i Troesfæder ere ganske enige med det store Fleertal af det. Derfor vil man saa gjerne blive i den danste Folketirke, naar den kun bliver indrettet saaledes, at man kan gjøre det uden Skade for sin Samvittighed. Dette er den ene Grund, og den anden er antydet i en Sætning i det indkomne Andragende, som siger, at vi have en Følelse af, at vi kun ere smaa, at vi ikke have opnaaet den fulde Mandsmødenhed i Christelig Forstand, og at vi derfor have en Gru for, at vi før Tiden skulle stødes ud. Vi ville saa gjerne i al Beseffenhed og Ydmyghed vore indenfor den danste Folketirkes Grænse. Disse ere Grundene, hvorfor vi saa gjerne ville blive deri og ville hjælpe dem, som ere komne i den Stilling, at de næsten nødes til at gaae ud af den, til at kunne blive i den, og disse ere Grundene, hvorfor jeg anbefaler Thinget at gaae ind paa Lovforslaget, som efter min fulde Overbeviisning i al sin Beseffenhed vil afhjælpe et føleligt Savn.

Lundbahl: Naar der er Tale om Folketirken, har jeg den Forestilling, at der er Tale om en Eenhed baade med Hensyn til Troesbekjendelse, Ritus og Forsatning. Det foreliggende Lovforslag omhandler, idetmindste ikke directe, Troesbekjendelsen eller Ritus, men, hvad det angaaer, er, hvad jeg kalder og vel kan kalde Kirkeforsatningens ydre Forhold, og med Hensyn til disse forlanges der i denne Lov, at Menighederne under visse Betingelser